

VADIM ȚURCANU

Într-o lume care este dedicată puterilor mari, unde
nu există loc să mă moartă sau să ne mai mulțumim,
în cadrul unui eveniment însemnat, în mijlocul
unui război mondial, în mijlocul unei crize economice
globală, în mijlocul unei crize sociale și politice, în mijlocul
unei crize de identitate, în mijlocul unei crize de identitate
culturală, în mijlocul unei crize de identitate națională.

PE CONT PROPRIU

Trăiește independent începând de astăzi

Traducere din limba engleză

de Vali Florescu

ISBN 978-973-130-547-2

EAN 9789731305472

14

//bestseller

Chișinău • București

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	5
1. EMIGRARE	9
2. IDENTITATE	38
3. DEZVOLTARE	70
4. RELAȚII	100
5. ASPIRAȚII	122
6. NECESITATE	148
7. MOMENTUL POTRIVIT	188
8. ÎMPLINIRE	214
INTERVIU	225

nu și vădăcă întrumecat să e se mărește înțelești la
o-a-i înțelegește q-ion pe cui îl sănătatea
nu-vești, cînd trecem prin lăzile de la înălțime, sănătate
nu spătă apă. De la înălțime, sănătatea este sănătatea, sănătate
pe care legile sănătății nu-vești. CUVÂNT ÎNAINTE
acestă nătățal
într-o lăzile de la înălțime, sănătatea este sănătatea, sănătate
pe care căruță este cînd trecem prin lăzile de la înălțime, sănătatea

Conform celui mai recent raport ONU despre migrație, în lume există 244 de milioane de emigranți, iar alte cinci milioane de persoane pleacă în fiecare an către alte țări. Migrația internațională în creștere este noua realitate din fiecare colț al globului și un semnal de alarmă pentru o posibilă diviziune socială în țările occidentale, în care caută pacea și prosperitatea două treimi dintre emigranții de pe plan mondial.

Dacă am vrea să căutăm vinovați, am putea spune că liniile aeriene au făcut să le fie foarte ușor oamenilor, prin oferte de zbor ieftine și rapide, să se dezrădăcineze și să se mute într-un oraș mai bun și o țară mai bună, în căutarea unui trai mai bun. Dar ce îi face pe oameni să-și lase în urmă casa și vechea viață, pentru a-și urma visul de a avea o viață mai bună?

**NU-ȚI MAI
CĂUTA
FERICIREA
ÎN LOCUL
ÎN CARE AI
PIERDUT-O.**

1 **EMIGRARE**

Schimbarea e dificilă la început, istovitoare în timp ce se petrece și splendidă la final.

Robin Sharma

Habar n-am dacă e întuneric sau e încă zi.
Am uitat să întreb cât era ceasul când am plecat.
Vântul îmi suflă în față și îmi răvășește părul.
Zgomotul străzii se aude mai tare, motoarele
mașinilor îmi vâjâie în urechi și aproape le simt
gazul de eșapament atingându-mi față.

Am plecat de la o întâlnire de la hotelul Park Plaza din Victoria și merg spre stația Victoria pentru a lua metroul spre casă. N-am mai fost de mult cu metroul – și e în mod sigur o experiență extrem de diferită de condusul propriei mașini

Doar că de data asta e mai mult decât neobișnuit: nu văd nimic. În cea mai mare parte a timpului nu știu precis unde mă aflu și sunt ghidat de un puști de opt ani. În mod normal, n-aș lăsa un copil de opt ani să meargă singur nici în parcul de lângă casă, nu mai zic să ducă de mâna un adult prin Londra...

Am încredere în fiul meu, dar are doar opt ani! E a doua zi în care nu văd nimic. Ne-am pierdut unul de altul de cel puțin trei ori, inclusiv prin casă. Nu-mi vine să cred ce prost stau cu orientarea. Deși mi se spune unde mă aflu și ce am în față, nu reușesc să-mi imaginez locul fără repere vizuale. Faptul că m-am bazat pe Alex, fiul meu, să mă ghideze, deși nu e o variantă perfectă, m-a ajutat să rămân în viață aproape două zile. Trebuie să-l liniștesc în permanență că mă descurc și să-i spun să mă anunțe dacă urmează trepte, copaci sau ziduri, pentru eventualitatea că îl fură peisajul și uită să mă avertizeze. Am deja un început de vânătăie pe umăr și am luat vreo câteva crengi de copaci în față – e de înțeles, Alex e mai scund și crengile mai joase nu-l ating.

A trebuit să-mi anulez câteva întâlniri și să le rezolv telefonic, dat fiind că n-aș fi reușit să ajung decât cu mașina personală.

Faptul că nu-mi pot verifica telefonul pentru a citi feed-urile, mesajele și e-mailurile mă scoate din minti.

Nu pot face aproape nimic fără ajutorul altcuiua. Și simt că înnebunesc, pentru că niciodată nu m-am bazat pe altcineva sau pe ceva din afara mea.

Regret chiar și că am început acest experiment.

După ce am făcut primul interviu la emisiunea mea radio, m-am gândit să-i iau interviu lui Oleg Crețul. Oleg e o persoană importantă din viața mea. Fără să știe, m-a motivat întotdeauna. A trecut printr-o tragedie mai mare decât a trăit orice altă persoană pe care o cunosc – la doar douăzeci și unu de ani, a pierdut tot ce avea și tot ce prețuia mai mult într-un accident de mașină cumplit: și-a pierdut soția, copilul nenăscut și vederea, a reușit să se redreseze și să devină soț, tată și campion paralimpic la judo. E, de asemenea, cea mai pozitivă și mai optimistă persoană pe care o

Dar cum să procedez? Era destul de simplu să fac rost de numărul lui Oleg, dar oare avea să-mi răspundă? Avea să-mi accepte propunerea? Era emisiunea mea de radio, la care făcusem până atunci un singur interviu, demnă să invite o persoană de calibrul lui? Un bărbat adevărat și un campion adevărat. Și hop și eu, cu emisiunea mea de radio, abia lansată. Dacă mă refuza, cum avea să-mi afecteze acest lucru părerea despre mine și despre noua mea inițiativă? Abia începusem și n-aveam pic de experiență în domeniul interviurilor. Oleg avea să mă trimită la plimbare, iar eu să dau un chix de zile mari. La dracu', n-am s-o fac!

Dar aveam o șansă. Întotdeauna mi-am folosit șansele și aşa trebuia să fac și acum.

Îmi transpirau palmele și probabil că barmanul hotelului, aflat la nici douăzeci de metri de mine, îmi auzea bătăile inimii.

Trecuseră douăzeci de minute de când Vitali Gligor, antrenorul lui Oleg, avusese amabilitatea de a-mi da numărul lui Oleg, iar eu încă mai ezitam să-l sun.

Aveam mintea plină de îndoieri, frică să nu

fiu refuzat și un zumzet puternic, săcător.

E doar un telefon, n-o să se întâmple nimic, e doar un amărât de telefon!

Mă luptam cu mine însuși. Trebuia să-mi conving mintea de maimuță² că merit asta, că sunt pregătit, că o pot face și că, dacă spune nu, mai pot încerca și altă dată.

„Minte de maimuță” e o expresie ce descrie momentul în care gândurile tale încep să o ia razna. E ceea ce se întâmplă când încerci să meditezi, să dormi sau să te concentrezi asupra unui lucru și te trezești invadat de diverse gânduri fără legătură, pe care nu le poți controla sau opri.

Nu exista nimic concret, doar gândurile mele, însă în sufletul meu avea loc o adevărată luptă.

Mi-am dat seama că eu sunt propriul meu dușman! Trecuseră patruzeci de minute de când primisem numărul și nu vorbisem cu Oleg pentru simplul motiv că eram ocupat să mă lupt cu mine însuși. Nu exista nimic real, gândurile mele erau singurele care mă împiedicau să-l sun.

² În budismul zen, „minte de maimuță” este un termen folosit pentru o minte ce zboară de la un lucru la altul, ca o maimuță aflată mereu în mișcare, care are în permanență câte ceva de făcut.

— Salut, Oleg, sunt Vadim Turic...

Mi-am folosit porecla de pe vremuri și am început să-i explic cine sunt cu o voce grăbită, fără să-l las să răspundă.

— Da, știu, m-a întrerupt el. Cu ce te pot ajuta?

În mai puțin de un minut, a acceptat și am stabilit ziua și ora.

E, pur și simplu, incredibil! Mă simt de parcă și fi câștigat la loterie! Fir-ar să fie, atâtea gânduri aiurea și nu trebuia decât să-l sun!

Ce mi s-a întâmplat mie se întâmplă multor oameni. Îmi intrase în cap o idee. Și unii oameni nu se hotărăsc niciodată să dea telefonul ăla, pentru că nu reușesc niciodată să-și convingă mintea de maimuță că sunt gata sau că merită să-și pună în practică *marea* idee.

Acum trebuia să mă pregătesc pentru interviu. M-am uitat peste întrebările mele și nu mi s-au părut destul de bune. Marina (partenera mea de la Radio W.O.R.K.S. World) mi-a trimis un nou set de întrebări, mai bune decât ale mele, dar tot eram stresat.

A doua zi am luat avionul spre Spania, în interes de afaceri și, în timp ce erau în avion, mi-a venit ideea asta: dacă îmi acopeream ochii și trăiam o zi întreagă cum trăia el, întrebările aveau să-mi vină de la sine. A fost un moment de revelație. Parcă aş fi câștigat potul cel mare, de un milion de dolari.

În avion, ideea a început să dospească, dar mi-a trezit o mie de alte întrebări și dialoguri cu mine însuși.

O să fie destul de ușor să-mi petrec o zi legat la ochi. Dar s-ar putea să nu fie destul ca să aflu care sunt cele mai potrivite întrebări pentru interviu, mai ales dacă ziua pe care o aleg e una de weekend.

OK, atunci o să fie două zile – una din weekend și una din timpul săptămânii. Asta ar trebui să mă ajute să fiu bine pregătit și să înțeleg, căcar cât de căt, cum e viața lui de fiecare zi.

M-am imaginat mergând cu ochii acoperiți cu ceva și pe cei din jur urmăindu-mă cu privirea. Unii s-ar gândi: „Ce-i cu individul acesta? Ce face cu chestia aia pe ochi?”

Aș atrage atenția. Atenția înseamnă interes. Și interesul în afaceri înseamnă oameni,

oamenii sunt potențiali clienți, iar clienții înseamnă bani.

M-a invadat un nou șir de gânduri. *OK, și aș putea să-mi fac reclamă la afacerea mea la radio sau, și mai bine, la emisiunea mea de radio. Sau, și mai bine, chiar la interviul ăsta.*

Ce altceva mai puteam face? Puteam strâng niște bani pentru un act de binefacere. Dar ce anume? Habar n-aveam cum se procedează. În mod sigur, dacă mi-aș lega o cutie de tablă de gât, n-aș avea cine știe ce succes. Însă există o groază de oameni care fac diverse lucruri pentru caritate. Cum o fac? Am hotărât să încep să mă documentez imediat ce am acces la WiFi.

N-am stat în Spania decât vreo două zile; am fost foarte ocupat și n-am avut timp să mă gândesc sau să caut pe net în timpul zilei, așa că am reușit să mai apuc să citesc câte ceva doar seara, când m-am întors la hotel și la WiFi-ul lui.

Am citit tot ce-am găsit despre cum se strâng bani pentru binefacere. Și, puțin înainte de ora două noaptea, am găsit o cauză de caritate serioasă și adecvată – strângere de fonduri pentru National Eye Research Centre³.

³ Centrul Național de Cercetare Oftalmologică.

Am pus cap la cap informațiile, plus o scurtă descriere a ideii mele, am virat drept garanție din partea mea o sumă de bani, în contul sumei pe care intenționam să o strâng, după care am distribuit postarea prietenilor mei de pe Facebook și m-am culcat.

Când m-am trezit dimineața, eram un pic șocat și simțeam cum mi se învârtește capul. *Fir-ar să fie, cum am să fac asta?* Aveam o afacere de gestionat. Aveam întâlniri programate. Cum aveam să ajung la ele dacă nu puteam conduce? Cine mi-ar putea conduce mașina și m-ar putea asista? Oare era posibil să găsesc pe cineva așa, din scurt? Aveam prea multe de făcut în Spania și nu mă întorceam la Londra decât sâmbătă seara, așa că nu beneficiam deloc de timp să găsesc o soluție.

Ei bine, iată că întrebările pe care speram să le găsesc au început deja să apară.

Am tastat primele litere pentru a mă conecta la contul meu de Facebook, gândindu-mă că poate ar fi bine să mai amân totul cu câteva zile.

Am ascultat recent un interviewator celebru, care spunea că înainte de orice interviu are o asemenea spaimă încât speră că invitatul său

va suna și va refuza să vină, iar el nu va mai fi nevoie să facă interviul. Exact aşa mă simteam și eu în acel moment.

Dar, când m-am logat, am văzut că unii dintre prietenii mei donaseră de-acum bani și jumătate din suma pe care mi-o propusesem se adunase deja. Astfel, chiar că nu mai aveam cum să dau înapoi.

Tot ce reușisem să fac în timpul programului meu foarte plin din Spania era că am rugat secretara să cumpere două tricouri albe, mari. Mă gândisem să scriu pe tricou linkul la pagina de donații, ca, în cazul că cineva vrea să contribuie, să poată fotografia linkul și să facă. Nu voiam să fac mare tam-tam pe chestia asta, ci doar să ofer celor care se hotărăsc să ajute șansa de-a face.

Acum mă gândeam cum mi-aș putea acoperi cu adevărat ochii, ca să fiu *sută la sută* orb vreme de patruzeci și opt de ore. În afara de asta, începea să mă streseze și întrebarea cine o să mă poată asista. Nu știam pe nimeni care să fie disponibil. Toți erau la muncă, la școală și tot așa. În ce Dumnezeu mă băgasem?

Trebuia, măcar, să găsesc cu ce să-mi acopăr ochii. Prietenul meu Veaceslav avea o mască

de meditație destul de bună, dar de obicei o folosea el și, în orice caz, aceasta lăsa totuși să treacă puțină lumină.

Apoi mi-a venit o idee.

În clipa în care am aterizat în Londra, m-am grăbit să ajung în Soho. Nu mai alergasem niciodată să găsesc un sex shop! Când nu-l cauți, vezi câte un sex shop la fiecare colț din Soho însă, firește, atunci când cauți ceva anume... Dar, după ce-am căutat cât am căutat, am găsit o mască de ochi adecvată. M-am gândit să-mi acopăr ochii și cu bandaj, ca să nu-i deschid cumva accidental.

Primul prieten pe care l-am rugat să mă asiste a trebuit să mă refuze pentru că avea planificat un zbor, iar ceilalți erau ocupați. După ce am stat și-am analizat, am hotărât că Alex, fiul meu, e cea mai bună variantă. Așa că am stabilit ca el să fie cel care mă ajută și l-am învoit o zi de la școală. Am hotărât, de asemenea, să facem un mic material video cu această experiență, care poate fi găsită online, când cauți *ConsciouslyBlind*.

Deși am avut multe frustrări, venite din faptul că am rămas brusc fără multe pârghii de sprijin și confort, aceste două zile fără vedere